

Zpravodaj

P L Z E Ń S K É I E C É Z E

10
25

13. září proběhla Diecézní pout'
v klášteře Teplá. Přečtěte si o ní
více v mimořádné rubrice Střípky
z Diecézní poutě.

„To je asi jedna velká Boží milost,
kterou v životě pocituji, že ať
jsem kdekoli, jsem tam naplno.
Mé srdce v tu chvíli netouží po
ničem jiném,“ říká v rozhovoru
nová vedoucí Pastoračního centra
Helena Johnová.

Setkání sborů

plzeňské diecéze

25

11. října 2025

Plzeň, kostel Nanebevzetí Panny Marie

9.00 hod – mše svatá

9.45 hod – přednáška P. Ivana Pavlíčka

10.10 hod – schůzka sbormistrů

10.30 hod – zkouška společných skladeb

14.00 hod – přehlídka jednotlivých sborů

16.15 hod – závěrečný koncert spojených sborů diecéze

Biskupství plzeňské

www.bip.cz/setkanisboru25

Ohlédnutí za Diecézní poutí

Poutní setkání v Teplé jsem prožil poměrně intenzivně. Po krátkém putování z Bezvěrova jsme se ubytovali v tepelském premonstrátském klášteře, kde jsme měli po celý víkend připravený program ve formě diskuzí, chval, modliteb a jiného duchovního občerstvení. Nejintenzivnějším zážitkem byla pro mě pontifikální mše svatá, kterou sloužil náš

papežský nuncius. Za zpěvu sboru, zvuku varhan a trubek a za účasti mnoha věřících z diecéze byla dle mého názoru velmi slavnostním a důstojným vrcholem pouti. Celý poutní víkend byl pro mě duchovně velmi obohacující a jsem opravdu rád, že jsem se jej zúčastnil.

Martin Polák

Obsah

Co se stalo	4	Diecézní centrum mládeže	18
Co na to Písmo?	8	Z charitního života v západních Čechách	22
Rozhovor	10	Okénko pro děti	26
Co se chystá	12	Karmelitánské nakladatelství informuje	27
Synodní novinky	14	Z diáře emeritního biskupa Františka	30
Pastorační centrum	16	Z diáře biskupa Tomáše	32

Co se stalo

Poutní mše umělců aneb pouť lívancová v Manětíně už podeváté

Tradice, umění a dobrá nálada – to vše se potkalo při letošní Lívancové pouti, která se uskutečnila již podeváté. Manětín si tak znovu připomněl nejen bohatou historii kostela sv. Barbory, ale také živou sílu umění, které dokáže spojovat lidi napříč generacemi. Letošní ročník probíhal 8. 8. 2025 v kostele sv. Barbory v Manětíně a pozdější program se uskutečnil na Plovárně v Manětíně.

Příběh poutního místa se váže k 11. srpnu 1741, kdy se zde podle pověsti odehrál zázrak. Patronka kostela, sv. Barbora, tehdy zachránila před utočením ve studni ženu z nedaleké vesnice. Votivní obraz s tímto výjevem mohou návštěvníci dodnes vidět nad studnou v zadní části kostela. A stejně jako tehdy, i dnes se zde dějí malé zázraky – díky společnému úsilí umělců, hudebníků i návštěvníků se podařilo zachránit historické varhany, které dnes znovu rozeznívají prostor chrámu.

Za iniciativou celé poutní tradice a také sbírky na opravu varhan stojí spolek Svět podle Jakuba, který od počátku propojuje víru, kulturu i umění a dokazuje, že když se lidé spojí pro dobrou věc, dokážou nemožné.

Letošní program byl opravdu bohatý. Na Plovárně Manětín se konaly umělecké dílny

nejen pro děti, následovala poutní mše svatá v kostele sv. Barbory, kterou celebroidl P. Janith OMI. Večer patřil lívancové hostině opět na Plovárně, kde se sešli malí i velcí, a o hudební tečku se postarali Jakub Kořínek s Katkou Misíkovou.

Celý den provázela radostná atmosféra a obrovský zájem – na pouť zavítalo odhadem kolem 400 hostů. Manětín tak opět ukázal, že má nejen bohatou minulost, ale i živou současnost, kde se víra, kultura a přátelské setkávání krásně prolínají.

Na závěr patří velké poděkování všem, kteří se na organizaci pouti podíleli – spolku Svět podle Jakuba, hudebníkům, dobrovolníkům, i všem, kdo přispěli svou pomocí či účastí. A zvláštní dík zaslouží hospodyně, které připravily neodolatelné lívance s tradičním borůvkovým žahourem a domácími marmeládami. Právě díky nim dostala pouť svůj jedinečný, voňavý a chutný rozměr, na který se bude ještě dlouho vzpomínat.

Marek Rošík

Mši svatou při setkání rodáků v Nevolicích sloužil plzeňský biskup Tomáš Holub

Oslavy 110 let od založení sboru SDH v Nevolicích a setkání rodáků se uskutečnily v sobotu 23. srpna v Nevolicích.

Byla to krásná ukázka toho, jak tu lidé drží pohromadě a že tradice chodského kroje tu stále žije. Výborná organizace ze strany všech pořadatelů ukázala, jak krásně se oslavy v obci dají pořádat.

Oslavy zahájili nevoličtí slavnostní bohoslužbou před kaplí svatého Martina. Mši svatou celebroidl vzácný host, plzeňský biskup Tomáš Holub spolu s domažlickým vikářem Miroslawem Giergou, Mons. Emilem Soukupem a P. Františkem Kaplánkem. Na konci mše svaté požehnal pan biskup nový ambon a oltář, zrestaurovaný kříž, který stojí v blízkosti kaple, obraz podmalby na skle sv. Martina od paní Anny Krocové, novou stuhu k hasičskému praporu a knihu Nevolic od paní Kristýny Pinkrové. Poté se všichni odebrali na kraj obce, aby prošli celou ves společně za doprovodu dechové hudby až k pomníku padlým, položili zde věnec a uctili jejich památku. Následoval projev starosty pana Michala Jansy, dále projev starostky sboru SDH paní Anny Ciché a Václava Kůstky. Nevolicke občany přijel za Plzeňský kraj pozdravit také pan Kamal Farhan. Za okresní sdružení hasičů promluvil pan Petr Drahoňovský. Poté následovalo ocenění hasičů. Nakonec se všichni sešli ve společenském stanu, kde vyhrávala k poslechu i k tanci dechová hudba Horalka. Následoval připravený program, vystoupení nevolických dětí, divadelní představení a vystoupení harmonikářů. Večer zakončila skupina Svor. Celý den mohli občané i rodáci konzumovat vynikající občerstvení a mohli si zakoupit pivo Nevolicke rodák,

uvařené speciálně pro tuto akci. Všichni rodáci obdrželi pamětní dárky, kalendář s fotkami obce a korálkový obrázek kapličky. Součástí oslav byla také výstava fotografií o společenském dění v obci.

Děkujeme všem pořadatelům a občanům Nevolic za vzorně připravenou a krásně prožitou oslavu hasičů a rodáků.

Za farníky **Martina Matějková**

Večerní putování křížovou cestou

Večerního putování křížovou cestou ve Smržovicích se v sobotu 30. srpna zúčastnila asi třicítka poutníků. Tuto křížovou cestu posvětil v září loňského roku plzeňský biskup Tomáš Holub. Všichni zúčastnění se sešli večer v půl osmé u kaple sv. Václava nad Smržovicemi a během dvou hodin tak prošli čtrnáct zastavení křížové cesty až ke kapli bl. Karla Habsburského nad Branišovem. Celá křížová cesta byla doplněna duchovním komentářem P. Karla Adamce. Moc mu děkujeme za jeho povzbudivá slova, díky nimž každý účastník této kalvárie odcházel domů s jiným prožitkem. U jednotlivých zastavení této kalvárie se mohl každý z poutníků zamyslet nad slovy láska, odpuštění, pokora, ale i nad svým křížem i těžkostmi.

Všechna zastavení křížové cesty jsou označena křížem s obrázkem, pouze u dvanáctého zastavení obrázek chybí, místo toho je zde umístěn velký kříž s tělem Krista. To bylo nalezeno za bývalého režimu vyhozené kdesi na Šumavě a až do loňského roku bylo uschováno na půdě jednoho domu ve Smržovicích. Až po těchto dlouhých letech našlo své místo zde na tomto dvanáctém zastavení.

Děkujeme pořadatelům za krásný nápad projít tuto křížovou cestu pouze za svitu měsíce a hvězd a těšíme se zase někdy na setkání zde ve Smržovicích u kaple sv. Václava.

Za farnost **Martina Matějková**

Diecézní pout'

V sobotu 13. září 2025 se v klášteře Teplá uskutečnila tradiční diecézní pout', která letos nesla motto „Já jsem ta cesta...“ (Jan 14,6). Den se nesl ve znamení modlitby, radostného setkávání i vzájemného sdílení víry. Více o pouti si můžeme přečíst v mimořádné rubrice – Strípky z Diecézní poutě.

Z charitního života v západních Čechách

Rekordní věk nad 100 let oslavilo šest žen z Domova pro seniory sv. Jiří v Plzni

Letos se rekordního věku dožilo šest klientek Domova pro seniory sv. Jiří, který provozuje

Městská charita Plzeň. 102 let oslavila Julie Žežulková, Věra Bystřická a Věra Dortová, 101 let

Anežka Roubalová a 100 let Marie Ouřadová a Milada Chudlařská. Na jejich společnou oslavu přišlo mnoho gratulantů a nechyběla ani živá hudba, tanec, šampaňské, květiny a dort. Bylo patrné, že všechny jubilantky jsou ve svých letech poměrně vitální a plné elánu. Všechny dámy se do pozdního věku věnovaly nebo ještě věnují pravidelnému cvičení a oplývají optimismem.

Jubilantkám přišli popřát kromě jejich příbuzných a blízkých i zástupci Městské charity

Plzeň, zaměstnanci i klienti Domova, a nechyběli ani zástupitelé Městského obvodu Plzeň 4 - Doubravka.

Oslavenkyně dostaly velký dort ve tvaru číslice 100, kytice, blahopřání a dárky. Dress codem celé oslavy byly retro oděvy z 50. let, které zaměstnankyním Domova ochotně zapůjčila Půjčovna kostýmů Divadla J. K. Tyla.

Přejeme všem jubilantkám hodně zdraví a stále spoustu optimismu a životní energie.

Nové zázemí pro Krizovou pomoc a Občanskou poradnu v Chebu

Chebští klienti služeb Diecézní charity Plzeň začali využívat nové přívětivé zázemí Občanské poradny Cheb a Krizové pomoci Cheb. Nová budova se nachází na adrese Koželužská 1957/24 nedaleko Azylového domu Betlém Cheb, kde obě služby původně sídlily.

Občanská poradna tak bude stále dostupná lidem bez domova či lidem řešícím svou dluhovou zátěž. Vedle problematiky dluhů a exekucí se služba zaměřuje i na poradenství v pracovních právních vztazích, v oblasti spotřebitelských práv, péče o osobu blízkou či dědických řízení. Zájemcům může také objasnit podmínky dávek státní sociální podpory.

Krizová pomoc je naproti tomu sociální služba pomáhající uživatelé překonat náhle vzniklou

situaci, která mu neumožňuje žít v běžném prostředí. Až po dobu sedmi dnů služba poskytuje bezpečné zázemí, stravu nebo pomoc se zajištěním stravy, pomoc při uplatňování práv a obstarávání osobních záležitostí, ale také psychickou podporu při překonávání krizové situace. Klient může službu vyhledat například při náhlé ztrátě bydlení v důsledku partnerských konfliktů nebo havárií a živelných katastrof ohrožujících jeho bezpečí v dosavadním domově.

Diecézní charita Plzeň mohla nové zařízení vybudovat díky evropské dotaci z Integrovaného regionálního operačního programu (IROP) na pozemku poskytnutým zdarma městem Cheb.

IX. benefiční ples na podporu rozvojových projektů Diecézní charity Plzeň v Jižní Americe

Společenská událost na podporu projektu AMMERE – Péče o nezletilé matky s omezenými ekonomickými prostředky, který realizuje Diecézní charita Plzeň ve spolupráci s peruánskou Diecézní charitou Iquitos, se uskuteční 14. listopadu od 20 hodin v sále SOU elektrotechnické na adrese Vejprnická 56 v Plzni. Podtitulem letošního plesu je „V záru španělských chutí a rytmu“, neboť budou na místě k zakoupení speciality španělské kuchyně a s ukázkami latinskoame-

rických tanců vystoupí taneční uskupení Tanec v Plzni a Flamenkitas. Návštěvníci se mohou také těšit na taneční workshop, hru o ceny či dražbu fotografií z charitních rozvojových projektů. O další hudební produkci se postará Cimbálová muzika Milana Broučka. Večerem bude provázet bývalý hejtman Plzeňského kraje Rudolf Špoták. Vstupenky objednávejte ve všední dny na telefonním čísle sekretariátu diecézní charity: 377 221 540.

Diecézní charita Plzeň vybavila z darů veřejnosti sto znevýhodněných dětí školními potřebami

Na konci července vyhlásila Diecézní charita Plzeň Sběrku školních potřeb. Jejím záměrem bylo podpořit na začátku školního roku nízkopříjmové rodiny s dětmi, pro něž by byl nákup školních potřeb neúnosným výdajem. Zaměstnanci Charity se také podíleli na sbírce Školákům od srdce, organizované Diakonií ČCE s dalšími partnery. Díky oběma sbírkám mohla Diecézní charita Plzeň podpořit důstojnou výbavou při nástupu do školy po prázdninách zhruba sto dětí z potřebných rodin.

Do charitní sbírky přispěly vedle jednotlivých dárců a zaměstnanců Charity podstatným dílem také některé firmy, jako např. GasNet s.r.o. nebo Kermi s.r.o. Děkuje!

Pomoc směřovala zejména dětem matek samoživitelek, dětem z rodin ohrožených ztrátou zaměstnání rodičů, sirotkům, kteří vyrůstají s prarodiči, nebo dětem onkologicky nemocných maminek. Přibližně padesát balíčků školních potřeb bylo poskytnuto během výdejů potravinové a materiální pomoci rodinám, které přišly na základě doporučení sociálních odborů nebo registrovaných sociálních služeb. Školní potřeby byly dodány také klientům Střediska sociální rehabilitace, kteří jsou rodiči školních dětí. Zbýlé aktovky a školní batohy byly nabídnuty do charitních azylových zařízení pro rodiny a matky s dětmi v tísni.

Domov sv. Alžběty hledá vrchní sestru

Do kolektivu Domova sv. Alžběty, vyznačujícího se rodinnou atmosférou, provozovaného Diecézní charitou Plzeň, hledáme novou kolegyni na pozici vrchní sestry.

Jde o práci na plný úvazek (ranní směny) s nástupem od 1. 11. 2025. Domov se nachází v Hlavanově ulici 15 a 17 v Plzni.

Požadujeme: ukončené odborné vzdělání – všeobecná sestra (VOŠ, VŠ), specializace výhodou, praxe u lůžka, trestní bezúhonnost.

Nabízíme klidnou práci ve stabilním pracovním týmu malého domova pro seniory, nástupní mzdu 45 000 Kč, po zkušební době a zapracování možnost navýšení, pravidelné čtvrtletní odměny, příspěvek na stravné, 5 týdnů dovolené.

Životopis zasílejte na e-mail eliska.fundova@dchp.charita.cz.

Církev je povolána jít společně

Rozhovor o službě katechisty

Službu katechisty zavedl v roce 2021 papež František a my jsme rádi, že od 1. září 2025 máme i v naší diecézi ustanovenou první katechistku Petru Pospíšilovou. V následujícím rozhovoru se od otce biskupa dozvíte, co tato nová služba znamená, čím se liší od dosavadní praxe a jaký přínos může mít pro život farností.

Jak byste stručně vysvětlil, co znamená „ustanovený katechista“ a jaká je hlavní náplň této služby?

Katechista či katechistka je nová služba, kterou ustanovil pro celou církev papež František a pro Českou zemi ji potvrdila Česká biskupská konference.

Je to služba muže či ženy, kteří se připravili studiem a duchovním doprovázením k tomu, aby v různých oblastech života církve sloužili druhým lidem – a to ve jménu celé církve a především ve jménu biskupa. Jedná se o celoživotní službu ve jménu církve, ke které povolává a ustanovuje biskup.

V čem se liší běžně používané označení katecheta/katechetka (např. vyučující náboženství) od nověji ustanovené služby katechisty?

Toto rozlišení je, myslím, naprosto zásadní, protože katecheta či katechetka jsou lidé, kteří se věnují vyučování náboženství – odtud také vznikl tento název.

Kdežto katechistka či katechista jsou lidé, kteří mohou být pověřeni jménem biskupa k různým službám – ať už je to služba bohoslužby slova, doprovázení nemocných, práce s mládeží, příprava snoubenců a další. Může to být velmi různorodé. Zásadní je, že tato služba je celoživotní.

votní a že je vykonávána jménem biskupa. To u katechetů a katechetek není.

Od kdy církev tuto službu zná a jak se liší od dosavadní praxe v našich farnostech? Co vedlo k jejímu znovuobjevení a zavádění v posledních letech?

Jsem přesvědčen, že je to plod synodálního vnímání Církve, tedy způsobu, ve kterém se všichni lidé v církvi vzájemně povzbuzují a církev je putujícím lidem Božím. Není to klerikální pyramida, kde všechno dělají jen kněží, biskupové či jáhnové.

Je tedy snaha, aby jménem církve, s jejím pověřením a podporováním modlitbou církve mohli v různých oblastech působit muži i ženy, kteří nejsou vysvěceni ani nežijí zasvěceným životem v řeholi. A přesto to, co konají, dělají skutečně nejen svým jménem, ale jménem celé Církve.

Tuto službu zavedl papež František dokumentem *Antiquum ministerium* ze dne 10. května 2021. Česká biskupská konference stanovila konkrétní podmínky pro tuto službu v českých a moravských diecézích směrnicí o službě katechistů ze dne 1. ledna 2024.

Co Vás vedlo k tomu, abyste službu katechistů v plzeňské diecézi zavedl a konkrétně ustanovil Petru Pospíšilovou 1. září 2025?

Měl jsem obrovskou radost, že právě služba katechistky či katechisty je jedním z viditelných znamení synodálního chápání Církve – tedy Církve, která jde společně a která se nerozděluje na ty, kteří jsou klerici, a ty, kteří jsou „jenom“ laici.

To byl hlavní důvod, proč jsem tuto službu nabídl těm, kteří žijí v naší diecézi. Přihlásili se zájemci a zájemkyně, s nimiž jsem se setkal. Dále jsme věci probírali a z těchto zájemců a zájemkyň vykrystalizovala v první fázi dvě jména žen, které splňovaly jednu zásadní podmínku – měly již téměř ukončené teologické vzdělání, které je nezbytné. První ho dokončila paní Petra

Pospíšilová, proto se stala první ustanovenou k této službě. Další budou následovat.

Existuje například kategoriální a teritoriální vymezení – můžete vysvětlit, v čem se liší a jak to bude vypadat konkrétně v případě Petry Pospíšilové?

To, kde katechistka či katechista může působit, je rozhodnutí biskupa. Samozřejmě je možné, aby působila jen v diecézi, kterou má biskup na starosti – tedy já nemohu poslat katechistku například do Prahy. V naší plzeňské diecézi mohu rozhodnout, kde a s kým bude dotyčný či dotyčná působit.

U Petry Pospíšilové jsem se dohodl s vikářem, že to bude na Karlovarsku, tedy v karlovarském vikariátu. A především ve farnosti, kde je Petra Pospíšilová doma, a to je farnost Stará Role. Takto je to vymezeno konkrétně. Ale protože je to služba přímo podřízená biskupovi, je vždy na jeho rozhodnutí, kde v diecézi bude možné působit.

Jak nastavení odpovědnosti a vedení vypadá v praxi? Kdo koordinuje její službu a komu se zodpovídá?

Je to vždy přímo pod biskupem, stejně jako u kněží a jáhnů, a biskup rozhoduje, kdo bude tuto službu provázet. V tomto konkrétním případě je to, jak jsem již řekl, vikář, potažmo farář na Karlovarsku. Je tam ale ještě jedna důležitá osoba – člověk, který duchovně doprovází a je zodpovědný za duchovní vedení katechistky. V tomto případě jsem k těmto dvěma, vikáři a faráři, přiřadil ještě paní magistru Hanu Oravcovou, která Petru Pospíšilovou doprovází.

Jaké osobní, duchovní a odborné předpoklady má mít člověk, který by mohl být ustanoven do služby katechistů? Je požadována konkrétní formace, slib či mandát na určitou dobu?

Podmínky pro Českou republiku jsou stanoveny rozhodnutím České biskupské konference

o zavedení služby katechisty či katechistky. Patří mezi ně teologické vzdělání, věk minimálně 30 let, praxe alespoň 10 let v pastorační činnosti, duchovní doprovázení, morální bezúhonnost a další podmínky, které směrnice uvádí.

Máte kromě oficiálních požadavků na katechistu i nějaká další vlastní kritéria či očekávání, která považujete při výběru kandidáta za rozhodující?

Tato služba zásadně posouvá pozvání laiků ke službě. Není to totiž již pouze služba v Církvi, ale celoživotní povolání ke službě jménem Církve. Proto to není ani tak o osobních kritériích, ale o připravenosti k dialogu a ochotě sloužit. To jsou, myslím, základní věci. Protože jde o muže či ženu ustanovené přímo biskupem v jeho zodpovědnosti, snažil jsem se s kandidátkami a kandidáty setkávat a v tom budu samozřejmě i pokračovat nadále. Takto se vytváří osobní vztah, na jehož základě mohu s čistým svědomím říci celému společenství místní Církve, že jsem přesvědčen, že tento muž či tato žena budou opravdu přínosem a obohacením života víry. Není to tedy otázka osobních kritérií, ale vnitřního přesvědčení, že daný člověk je

skutečně vhodný a že tato služba je odpovědí na Boží volání.

Zmínil jste, že do této služby patří vedení bohoslužby slova. Jaké další liturgické či pastorační úkony může – a naopak nemůže – katechista vykonávat?

Samozřejmě, že katechistka či katechista nemůže konat věci, které jsou vázány na jáhenské či kněžské svěcení – především slavení eucharistie nebo svátost smíření. Ostatní věci jsou otevřeny, stejně jako tomu bylo u akolytů. Znovu zdůrazňuji, že zásadní rozdíl je v tom, že tato služba není krátkodobá, je konána jménem Církve a je přímo vázána na biskupa.

V čem podle Vás spočívá přínos toho, že bohoslužbu slova či další související služby povede žena? Jaké obohacení to může přinést farnostem a lidem na Karlovarsku?

Jsem přesvědčen, že to ukazuje pestrost a otevírá náruč. Podporuje to také vnímání, že jsme Církev, do které patří úplně všichni a všichni jsou povoláni, aby v této Církvi přijímali odpovědnost. Odpovědnost není vázána na svěcení, ale na všeobecné kněžství, které každý

z nás přijímá skrze křest. Spojení všeobecného kněžství s konkrétním pověřením je, myslím, zásadní, protože nám dává možnost vyvarovat se toho, abychom byli klerikální Církví.

Vnímáte, že tento krok může být povzbuzením pro ženy k převzetí odpovědnosti v církvi? Je podle Vás žádoucí, aby ženy zastávaly tyto pozice častěji – a proč?

Nemyslím si, že je to otázka pouze pro ženy – týká se to jak mužů, tak žen, tedy laiků obecně. Samozřejmě, že – jak o tom mluvil papež František – tato služba je určena oběma. Papež tím zdůrazňuje, že zodpovědnost a služba v Církvi nejsou vyhrazeny jen klerikům, ale že i laici, muži i ženy, mají v této oblasti své nezastupitelné místo. Ostatně papež František už prakticky svěřil ženám i mužům laikům velmi závažné úkoly v řízení církve. Domnívám se proto, že toto znamení je důležité i pro naši diecézi a pro celou Českou republiku.

Podle čeho poznáme, že se služba katechisty na Karlovarsku osvědčila? Jaké plody byste si přál vidět?

Moc bych si přál, aby tato služba přispěla k radosti z víry prožívané v pestrém a živém společenství, ke zkušenosti, že se v naší Církvi neredukuje prožívání víry na jednostranný klerikální servis nebo soukromou osobní zbožnost.

Pokud by k tomuto Petra byla schopná přispět, budu mít obrovskou radost a budu vnímat, že je to skutečně požehnané.

Co byste vzkázal lidem na Karlovarsku – věřícím i těm, kdo hledají –, kteří se s katechistou setkají poprvé?

Moc bych si přál, aby to bylo setkání s člověkem, který je věřící, má zájem o druhé a chce jim nabídnout pomocnou ruku a společně s nimi hledat cestu, která je spojena s Hospodinem a jeho blízkostí.

Pokud by se to podařilo, myslím, že se otevírá pojetí církve takové, jak ji chtěl mít Kristus – církev pro všechny, vnímavá k lidským potřebám i složitostem života.

Za rozhovor děkuje
Nicola Elisabeth Šimandlová

Co na to Písmo?

Ten muž jsi ty *P. Pavel Větrovec*

Milí čtenáři této rubriky, bezpochyby jste se setkali s případem nadějného a talentovaného člověka, který později z lidské slabosti selhal; a co hůře, po svém selhání změnil své jednání a svůj hodnotový systém. Rozčarování, které to přináší širokému okolí, je pro lidi v něm nezřídka i zatěžkávací zkouškou osobní víry.

Ve 2S 11 se dostáváme do nové situace. Stárnoucí David, naděje Izraele, zůstává doma v paláci v Jeruzalémě a izraelská vojska pod Jóabovým vedením bojují proti Amónovcům

u města Raba. David uvidí ze střechy paláce krásnou koupající se Batšebu, nechá si ji přivést, stráví s ní noc a žena otěhotní. Batšeba je manželkou Chetity Uriáše, který bojuje s Jóabem na straně Izraele, David pro něj vzkáže, Uriáš přijde z válečného pole do Jeruzaléma, král si z důvodů legitimizace potomka přeje, aby Uriáš zašel domů. Problém je v Uriášově poctivosti, v době boje nechce podle řádů Izraele vejít do domu a spát se ženou. David tedy po něm pošle dopis Jóabovi, aby Uriáš postavili do nejprudšího boje, ustoupili od něj,

aby zahynul rukou Amónovců, a stane se. Po období truchlení povolá David Batšebu k sobě a vezme si ji jako jednu ze svých manželék. Žena mu porodí syna.

Hospodin pošle k Davidovi Nátana s příběhem o dvou mužích: Boháč má mnohá stáda a chudák jedinou koupenou ovečku. Když k boháčovi přijde návštěva, poslouží jí právě jídlem z ovečky chudáka. David vzplane spravedlivým hněvem a Nátan mu odpoví: „Ten muž jsi ty!“ (2S 12,7*). David měl od Hospodina všechno, přesto „si posloužil“

ženou poctivce Uriáše a neměl soucit. Prorok Davidovi nevyčítá chvíli slabosti, ale způsob krytí provinění – faktickou vraždu nevinného Uriáše a pohoršující manželství s Batšebou (2S 12,9–10), tedy nedůstojné nespravedlnosti, do které král Hospodinova lidu zatáhl tolik lidí. Za trest se meč nevzdálí od králova domu. David uznává vinu, proto nezemře on, ale dítě, které bylo počato. Jeho smrt neodvrátí ani Davidovo tvrdé pokání. Avšak druhé dítě Batšeby a Davida si Hospodin oblíbí a dá mu jméno Jedidjáš – Hospodinův miláček, známější je jako Šalomoun.

V Davidově příběhu následuje sexuální násilí mezi jeho dětmi – Amnón znásilní panenskou nevlastní sestru Támar (mají různé matky) – a vražedná pomsta za ně: Támařin vlastní bratr Abšalóm zabíje Amnona. David trestá Abšalóma vyhnanstvím, ale na přímmluvu Jóaba se syn po čase smí vrátit do Jeruzaléma. Napětí mezi Abšalómem a Davidem vyvrcholí synovou vzpourou a převzetím moci (i králova harému) v Jeruzalémě, David musí prchnout a je pronásledován. Při bitvě vojsk otce a syna Abšalóm prohraje a Jóab osobně jej zabije třemi oštěpy do srdce. David prožívá palčivou otcovskou bolest nad ztrátou syna, kterou ale jako král musí potlačit.

Davidovo stáří poznamenávají dvě epizody. První je pošetilý králův rozkaz k sečení Izraele (2S 24). Vina spočívá v tom, že lid i země patří Hospodinu; ani král nemá právo přepočítávat míru Boží milosti. Král pocítí lítost a při ráně moru, kterou Hospodin trestá Izraele za jeho krále, se David postaví za lid a obětí odvrátí pokračování trestu. Druhá je na počátku knih Královských, kdy David stanoví jako svého nástupce Batšebina syna Šalomouna proti svévolnému pokusu Adónijáše uchvátit trůn. Pak již velký král umírá (1Kr 2,10) a místo jeho hrobu je dodnes uctíváno.

Není člověka, který by nehrěšil. Kéž je nám, hříšníkům, příkladem poctivost Davidova pokání!

Co se chystá

Veškeré plánované akce najdete na www.bip.cz

Diecéze plzeňská

11. října: Setkání sborů plzeňské diecéze, Plzeň

V sobotu 11. října se v plzeňském kostele Nanebevzetí Panny Marie uskuteční tradiční Setkání sborů plzeňské diecéze. Program začne mší svatou v 9:00, po ní bude následovat přednáška P. Ivana Pavlíčka, setkání sbormistrů a zkoušky společných skladeb. Od 14:00 se představí jednotlivé sbory a celé setkání vyvrcholí v 16:15 závěrečným koncertem spojených sborů diecéze. Přijďte si vychutnat pestrou přehlídku duchovní hudby v podání chrámových sborů a schol z celé diecéze.

20. října: Live s biskupem bez biskupa, online

Pravidelný živý stream plzeňského biskupa Tomáše Holuba, tentokrát výjimečně s generálním vikářem Petrem Hruškou. I P. Hruška chce být tímto způsobem v kontaktu s lidmi, zvláště z plzeňské diecéze. Zvání jsou ale úplně všichni. Otázky můžete posílat na adresu live@bip.cz nebo se můžete ptát a reagovat přímo v živém chatu během vysílání na YouTube. Těšíme se na vaše otázky a reakce.

2. listopadu: Svíce pro naše zemřelé, celá diecéze

V den Památky všech zemřelých, 2. listopadu, zve biskup Tomáš Holub do katedrály sv. Bartoloměje v Plzni všechny, kteří ztratili někoho ze svých blízkých. Zde bude možnost zapálit za ně svíčku, ztížit se a vyjádřit vděčnost za dar života. Tato akce bude probíhat i na dalších místech v diecézi, podrobnosti přineseme v příštím čísle.

Tachov

16.–19. října: Barokní fara v tichu, Holostřevy

Zveme na podzimní kurz kontemplace – doprovází Jarek Veselák a Petr Bauchner, více informací naleznete na schole.cz, přihlašovat se můžete na adrese kurzy@schole.cz.

Cheb

18. října: Podzimní dílna dušičkových věnců, klášter Teplá

Pod vedením Martiny Šindelářové ze Zahrady Teplá si můžete vyrobit dušičkový věnec z přírodních materiálů nebo hezkou dekoraci do bytu. Doporučujeme si s sebou donést zahradnické nůžky (kleště). Vstupné 350 Kč pro dospělé a 150 Kč pro děti (v ceně materiál na jeden věnec). Pro jistotu si rezervujte místo předem.

25. října od 19:00: Koncert Roberta Bílého – klavír, klášter Teplá

Robert Bílý pravidelně vystupuje jako sólista po celém světě (Francie, Lucembursko, Anglie, Arabské Emiráty...), i na mnoha prestižních hudebních festivalech, včetně Salzburského festivalu, Händel Festspiele a Schleswig-Holstein Musik Festival.

25. října od 9:00: Točíme!, klášter Teplá

Celodenní dílna pod vedením zkušených keramiků Věry Benešové a Michala Nedvěda vám umožní soustředěnou práci na hrnčířském kruhu. Naučíte se základy práce s kruhem a porov-

náte si ji s výrobou hrnečku z hlíněného plátu. Nejlepší výrobky budou vypáleny a účastníci si je budou moci odnést v následujícím týdnu po kurzu. Vhodné i pro začátečníky.

Cena včetně materiálu 1200 Kč. Počet míst omezený, rezervace nutná.

Plzeň-město

18.–19. října: Medjugorská duchovní obnova, Plzeň u katedrály

Obnova proběhne v konferenčním sále plzeňského biskupství, kde nás svými slovy povzbudí františkán z Medjugorje. Společně se budeme modlit, naslouchat duchovním přednáškám a necháme se inspirovat poselstvím Panny Marie z Medjugorje. Součástí programu bude také prostor k zamyšlení nad současným postavením tohoto poutního místa v životě církve, která Medjugorje oficiálně uznala jako místo milosti a umožnila zde oficiální organizování poutí.

Sobotní program vyvrcholí večerním modlitebním programem v katedrále sv. Bartoloměje, kde bude večerní mši svatě předsedat Mons. Tomáš Holub. První den duchovní obnovy bude zakončen adorací. Více informací na: www.medjugorje.cz.

21. října od 19:30: Chválový večer, sál v přízemí biskupství

Srdečně vás zveme na další společný chválový večer. Připomínáme, že se konají každé třetí úterý v diecézním sále v přízemí biskupství, naproti katedrále.

Plzeň-sever

4. října: Curry s Janithem, Dolní Bělá

Misionáři obláti vás zvou na Curry s Janithem! Po prvním úspěšném roce srílanského vaření otevíráme ročník druhý. Nejde zdaleka jen o růst v kulinářských dovednostech, ale také o zkušenost bohatství (nejen) srílanské kultury, a především o tvoření a zakoušení společenství bez jazykových, národnostních, kulturních a jiných bariér. K účasti na kurzu je třeba se přihlásit (janith@oblaci.cz). Počet účastníků je omezený!

Těšíme se na vás!

4. října: Pátý ročník Plaského varhanního podzimu – závěrečný koncert, Plasy

Od 18:00 zahraje v plaském kostele Nanebevzetí Panny Marie na varhany Ondřej Valenta, na flétnu Eva Prchalová. Tento koncert bude věnován plaskému rodákovi, řeholníkovi Mauritui Vogotovi. Vstupné je dobrovolné.

17. října: Oblátské chvály, Dolní Bělá

I v pastoračním roce 2025/26 vás zveme na pravidelnou společnou modlitbu chval. Budeme se setkávat na faře v Dolní Bělé vždy jeden pátek v měsíci v 18:30. Těšíme se na vás!

24.–26. října: Čtyři chody, Dolní Bělá

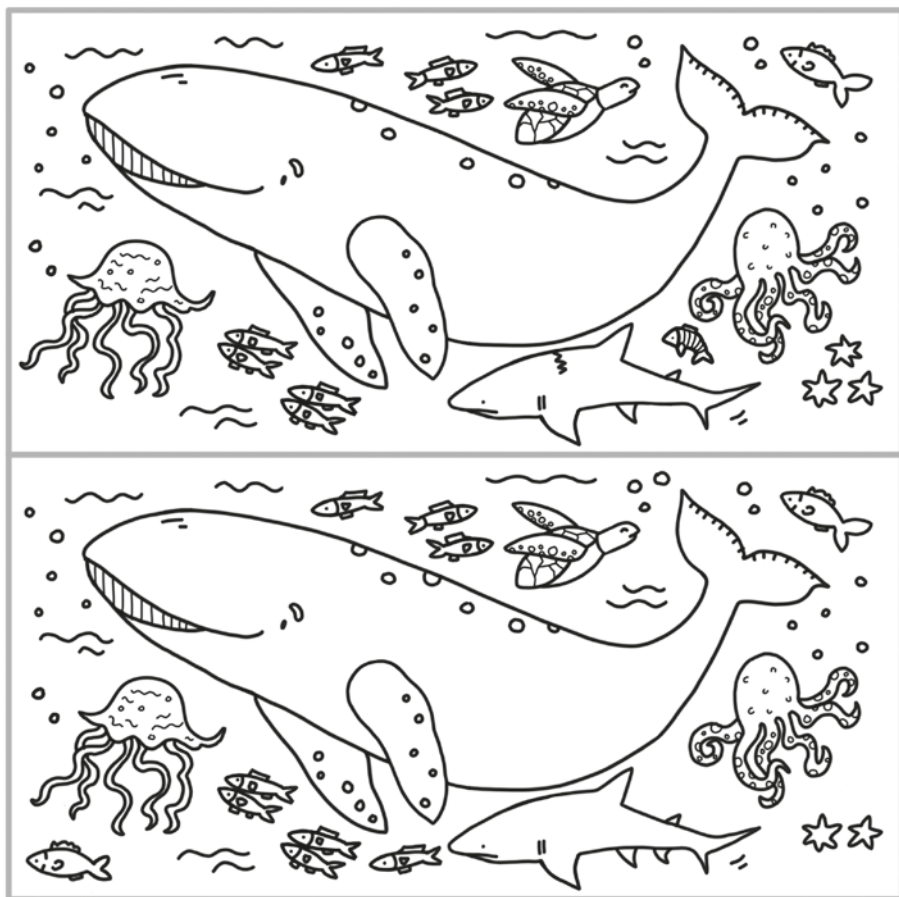
Zveme všechny mladé na kurz víry: Čtyři chody – Život ze svátostí. Čtyři víkendy během školního roku nás hlouběji uvedou do tajemství Kristova života v nás. Nepůjde zdaleka jen o teorii, ale především o zkušenost. Budeme společně vařit, slavit, diskutovat, sdílet zkušenosti... Kurz víry je určen pro mladé od 17 do 30 let a pořádají ho misionáři obláti v Dolní Bělé. Podrobnější informace a také způsob přihlášení najdete na plakátu nebo se obraťte na vlastimil@oblaci.cz.

Těšíme se na vás!

Okénko pro děti

Znáš příběh o Jonášovi a velrybě? V Bibli si jej můžeš přečíst v knize Jonáš, ve druhé kapitole.

Úkolem na říjen je najít 7 rozdílů mezi obrázky a dokreslit velrybě do břicha Jonáše.

Diecézní synoda

2024 2026

Synodní novinky

V rámci diecézní pouti v Teplé synodní tým poutníkům připomněl, jaká část synodní cesty už je za námi a co nás čeká dál. Po prvním roce, kdy jsme se zamýšleli nad současným životem v našich farnostech a celé diecézi, nyní dále promýšlíme společně vybraná témata týkající se misie, uspořádání a hospodaření a díváme se do budoucnosti.

konce září posílat své připomínky. Synodu však netvoří jen a především dokument. Synodu žijeme tím, že spolu mluvíme, modlíme se a hledáme cestu, kam nás vede Duch svatý. I když je naše diecéze rozlehlá a nás křesťanů není mnoho, jsme bohatí tím, že mezi sebou chceme tvořit hezké vztahy a navzájem se známe.

Ptáme se, kam bychom jako diecéze chtěli v budoucnu dojít. Na základě 185 návrhů od delegátů a odborníků vznikl pracovní dokument, ke kterému mohli delegáti do

Synodní tým v měsíci říjnu zapracovává zasláné připomínky do dokumentu, aby tak získal finální podobu pro 2. generální shromáždění, které proběhne v listopadu v Johannisthalu.

Synodní rozhovory

Ve vikariátu Plzeň-jih jsou synodními delegáty Jiří Basl (Starý Plzenec), Kristýna Hovjacká (Litice, Dobřany, Merklín), Erika Radová (Přeštice) a Václava Šmírová (Spálené Poříčí)

Na jaře letošního roku probíhaly synodní rozhovory, jak u vás ve farnosti tato setkání vypadala? Přinesly nějaké zajímavé postřehy?

Kristýna: V naší farnosti rozhovory na synodní témata přinášely diskuzi a možnost zajímavých rozhovorů. Bylo krásné vidět, že každý v naší farnosti

má své místo a jeho názor je důležitý. Kdo chtěl a měl možnost, mohl se zapojit k diskuzi nebo přinést postřeh, kam bychom mohli jako farnost směřovat. Bylo zajímavé pozorovat, jak různí lidé mohou mít odlišné názory na jedno téma a naopak, jak se také dokážou v jistých oblastech shodnout.

Jiří: U nás proběhlo setkání, na kterém se posbíraly nejrůznější podněty k letošnímu tématu synody. Podněty poté vzbudily docela živou diskusi, která pokračovala mezi lidmi vlastně až do termínu odeslání naší zprávy.

Václava: V naší farnosti jsme měli rozhovor o Synodě v rámci našeho pravidelného Společenství a pak převažovaly individuální rozhovory s farníky, ale i s lidmi mimo kostelní společenství. Asi jako všude i u nás je část farníků pasivnější, část aktivnější. V každém případě, jít cestou Synody, i když to pro mnohé znamená vyjít ze svého starého (pohodlného) já, cítí většina jako nutnost pro 3. tisíciletí.

Erika: Rozhovory proběhly jak v užším kruhu, tak s veřejností po zakončení nedělní bohoslužby. Rozhovory byly milé, probíhaly i diskuze ohledně jednotlivých již vyjmenovaných témat.

Jak prožíváte synodu u vás ve farnosti?

Kristýna: Naše farnost synodu doprovází modlitbou, vždy po skončení mše se modlíme synodní modlitbu a věřím, že tato modlitba přinese plody.

Jiří: Těším se na podněty z ostatních farností a doufám, že podněty z naší synodní zprávy nezapadnou.

Blíží se 2. generální shromáždění, jak se na něj těšíte? Máte nějaké obavy?

Kristýna: Na generální shromáždění se těším a věřím, že přinese shodu a ten správný směr pro naši diecézi. Věřím, že Duch svatý se projeví jako sjednotitel a povede nás tím správným směrem.

Jiří: Velice se těším na setkání, stýská se mi po skvělé atmosféře, která tam byla.

Václava: Na blížící se 2. generální shromáždění se samozřejmě těším – na setkávání s ostatními delegáty a také neformální rozhovory a sdílení, vše toto mě loni velmi obohatilo. Na druhou stranu cítím pokoru, respekt a velkou zodpovědnost, že se podílím na Diecézní synodě. A modlím se, abych byla vnímavá k Božímu vedení a byla tak platnou součástí této společné cesty.

Erika: Na 2. generální shromáždění se těším a jsem moc zvědavá, jak a která témata se budou nejvíce probírat. Samozřejmě se nejvíce těším na společně strávený čas.

DCM

Diecézní centrum mládeže

DCM, Františkánská 11, Plzeň 301 00 (vchod vedle Muzea církevního umění)
Facebook: DCM Plzeň • Instagram: dcm_plzen • YouTube: DCM Plzeň
web: dcmplzen.cz • e-mail: dcm@bip.cz. Neváhejte se na nás s čímkoliv obrátit.

Poutní víkend pro mládež v Teplé

Mládež strávila v klášteře celý víkend. V pátek odpoledne někteří putovali z Bezvěrova pěšky do Teplé, kde jsme zakončili večer modlitbou chval. V sobotu nás provázel vlastní program i program hlavní pouti, společně s celou diecézí jsme slavili mši svatou a večer jsme oživili zahradu kláštera sportem, hrami a táborákem. Přečtěte si, jak prožili pout' mladí:

*Na celé pouti v Teplé se mi nejvíce líbilo povídání s nunciem. Jeho odpovědi na předem připravené otázky byly nejen obsáhlé ale i překvapující. Závěrečná mše na konci pouti byla také velmi povedená, nejen díky nunciovi ale i díky krásné hudbě. **Kuba***

*Letošní pout' byla pro mě opravdu nezapomenutelná. Během několika málo dní jsem prožila řadu silných momentů, na které budu ještě dlouho vzpomínat. Bylo nádherné vidět tolik lidí spojených stejnou vírou, společnou modlitbou a zpěvem. Celá pout' pro mě byla časem vnitřního klidu, vděčnosti a radosti ze společenství. Velmi si také cením všech inspirativních povídání, která mě přiměla k hlubokému zamyšlení. Na pout' do Teplé se budu vždy s radostí a nadšením vracet. **Kačka***

Letošní pout' do Teplé byla pro mě v něčem jiná. Tenhle rok jsme jeli jakožto Quapela (Questová-kapela). Od letošního Questu, kde jsme provázeli účastníky chválami celý týden, jsme stihli zahrát lidem při jedněch chválách i na ÚLeTu, a proto jsme byli pozváni hrát lidem na pouti v Teplé.

Člověka potěší, když tím, co tvoří a dělá rád, může vykouzlit druhým úsměv na tváři. Moc jsem si cenil účasti na chválách v sobotu. Věděl jsem, že dělám něco dobře. Těch lidí, kolik přišlo a společně s námi si zachválilo, bylo více než jsem čekal. O to víc jsem si cenil toho, že jsem součástí takové skvělé kapely, která to bravurně zvládla, ale také toho, že jsme byli pozváni a že nám byla dána důvěra.

*Mimo chvály mě bavilo první setkání Učedníků-misionářů. Tam jsme si připomněli, co to znamená být lídrem a také mě bavilo poslouchat nuncia Okola, který k nám přijel na návštěvu a mimo jiné odpovídal na otázky nás účastníků. **Pavel***

*Celý poutní víkend byl pro mě velmi intenzivní a vážím si každého okamžiku, který jsem mohla zažít v živém společenství mladých krásných lidí naší diecéze. Během různých setkání, modlitby, pěšího putování, sdílení a rozhovorů bylo pro mě důležité reagovat na potřeby druhých, porozumět tomu, jak přemýšlejí, jak mluví, čím si procházejí. A také se podělit o zkušenosti z vlastního života. Díky celému týmu a všem za krásný čas. **sr. Salome***

*Letošní pout' do Teplé jsem si moc užila. Bylo krásné počasí a jako vždy mě pohltila atmosféra diecézního setkání. Kromě duchovního zážitku jsem si z Teplé odvezla i bolavé nohy z brännballu (pozn. redakce: sport původem ze Švédska s rysy baseballu) a hřejivý pocit od táboráku, kde jsme zpívali z plných plic. **Kačka***

*Letošní pout' jsem si moc užil. Hlavně naše chvály, při kterých jsem hrál na piano. Po dlouhé době jsem si chvály konečně užil, možná to bylo kvůli příjemné atmosféře, která panovala po celém klášteře. Určitě se budu těšit i na příští ročník! **Kryštof***

Nejsilnějším zážitkem během poutního víkendu v Teplé pro mě bylo setkání s panem nunciem Okolo a především myšlenka, kterou zakončil celý rozhovor: “Potřebuje církev bohatství?”, která, si myslím, přiměla každého k přemýšlení. Líbily se mi taky chvály, které byly naprosto úžasné. Prožila jsem je tento víkend dvakrát, pokaždé s jinými emocemi, ale vždy jsem hodně silně cítila, že je tam Bůh s námi a objímá nás. Johy

Připravujeme:

Pro více informací a přihlášky najdete na našem webu.

Velký prázdninový úklid

7.–10. října prosíme všechny o pomoc s úklidem prostor DCM. Přijďte kdykoli od 13 hodin. Budeme čistit koberec, drhnout dlaždičky, otírat police, vymetat pavučiny u stropu a mnoho dalšího a pověsíme do sálu nová světýlka. 😊 Budeme vděční za každou pomocnou ruku, stačí jen přijít.

Deskoherní neděle

Hrát si jako malé děti? Ano! Zveme vás na odpoledne plné deskovek, které se bude konat 19. října. Vítáme všechny (hráče i nehráče, malé i velké) od 14 hodin... jen ještě nevíme kde, prosím sledujte náš web a sociální sítě. Budeme rádi, pokud přinesete něco na zub.

MLASC

Tedy Mládež slouží v církvi je formační víkendovka pro aktivní mládež u oltáře – ministranty, ministrantky a scholu (10–18 let), plná her, nacvičování liturgie, modlitby, společenství a dobřého jídla. Těšíme se na vás 24.–26. 10. 2025 na faře v Těnovicích. Přihlašujte se do 17. 11. 2025.

Let's Dance

Letošní ples, který proběhne 28. listopadu od 19 hodin v KD Jas, nese téma: Pod hladinou. Chceme všechny podpořit ke kreativě při vybírání a zdobení svých večerních rób právě do vodních barev, vzorů a (nejen mušličkových) doplňků. Lístek za 275 Kč je možné si koupit po každé studentské mši svaté (od 1. 10.) nebo online – formulář najdete na webu nebo ve fb události.

beYOUtiful

Již čtvrtá adventní holčičí víkendovka proběhne 5.–7. prosince na DCM Plzeň. Co nás čeká? Pečení cukroví, tvoření, společné vaření, povídání a modlitba – prostě pohodový holčičí čas pro všechny dívky od 12 do 20 let. Nebude chybět ani film a kakao a společná mše svatá.

Střípky z Diecézní poutě

Několik stovek věřících se sešlo v sobotu 13. září na **Diecézní pouti v klášteře Teplá**. Program začal u kříže, pokračoval katechezí P. Pavla Poly a synodním programem.

Zeptali jsme se několika poutníků na jejich zkušenost s naší synodou, zde jsou jejich odpovědi: „Máme delegáta a dalšího člověka, který je součástí toho dění. Synodní setkání bylo většinou po mši. Někdy je těžké zformulovat myšlenky. Cítíme, že účast na dění máme.“

„Já do toho moc nemluvim, jsem spíše upozaděný člověk, moc toho nenamluvím – nejsem na to zvyklý. Ale informovaní jsme a cítíme, že jsme toho součástí.“

„My nejsme z Plzeňské diecéze, ale taky jsme měli synodální setkání. Letos jsme absolvovali katechetický kurz pro manžele pro přípravu snoubenců. Takže i pražská arcidiecéze má tendenci předat některé úkoly laikům, protože kněží to všechno nemůžou zvládnout.“

„Synoda mě velmi nadchla, je to skvělá platforma v rámci farnosti i diecéze. Očekával jsem, že pro to bude nadšeno více lidí. Hlavním problémem je nekomunikace, chybí nám přirozený základ komunikace, jak mezi lidmi navzájem, tak i mezi farářem a lidmi. Synoda je dobrý nástroj, ale musím umět tu lopatu držet v ruce. Myslím, že jsme nedokázali využít ten nabízený potenciál. Když člověku neleží ty věci na srdci, žádná instituce nepomůže.“

Na pouti byl **pro děti** připraven sestrami salesiánkami pestrý dopolední blok. Nechyběl také koncert skupiny Leleband a možnost nahlédnout do jedinečné klášterní knihovny.

Odpoledne si poutníci mohli vybrat z několika programů – besedu s P. Pavlem Polou, křížovou cestu s premonstráty, modlitbu chval s mladými nebo divadelní představení pro děti. Společným vyvrcholením poutního dne byla slavnostní eucharistie, kterou celebroul **apoštolský nuncius Mons. Jude Thaddeus Okolo**.

Souběžně probíhal i **program pro mládež**, kterého se zúčastnilo zhruba 90 mladých lidí. Jeden z účastníků, Vojta, jej popisuje takto: „*Líbilo se mi už počáteční společné putování do kláštera Teplá. Po cestě se mohl člověk seznámit s velkou částí účastníků, navíc po celou dobu vládla příjemná atmosféra a při vzájemné debatě uběhlo putování opravdu rychle.*

Z programu bych vytyčil úvod do kurzu Učedníků-misionářů, kde jsme probrali několik zajímavých bodů týkajících se osobního rozvoje v oblasti víry a jejich následnou aplikaci do našeho života, která obohatí nejenom nás, ale i společnost ve které dennodenně jsme.

Třetí věc, kterou bych z pouti vytyčil, je debata s nunciem, během které nám zodpověděl naše dotazy a představil, co jeho práce obnáší.

Jsem velmi rád, že jsem se zúčastnil a vezu si domů mnoho podnětů na zamyšlenou, ale i spoustu prima zážitků.“ Další ohlasy od mladých si můžete přečíst v rubrice DCM.

Součástí diecézní pouti v Teplé bylo také slavnostní vyhlášení a výstava fotografií z FOTO soutěže inspirované mottem diecéze pro rok 2026: „Následuj mne.“

Všem vítězům srdečně gratulujeme a děkujeme i všem, kteří se do soutěže zapojili a svými snímky přispěli k rozjímání nad krásou života a víry.

Hlavní cenu odborné poroty pro diecézní Motto 2026 "Následuj mne!" získala sestra Salome.

O dalších oceněných rozhodovalo hlasování účastníků pouti:

1. místo: Kateřina Fořtová 2. místo: Giuseppe Sestani 3. místo: Martin Kratochvíl

Tradiční zářijová diecézní pout' se v příštím roce bude konat v Římě.

Bude nejenom příležitostí k setkání v místě pro nás katolíky tak významném, ale také poděkováním Hospodinu za Diecézní synodu. Hlavní událostí této pouti bude společná bohoslužba

v pondělí 28. 9., v den slavnosti sv. Václava, v bazilice sv. Petra, kterou bude celebrovat náš biskup Tomáš.

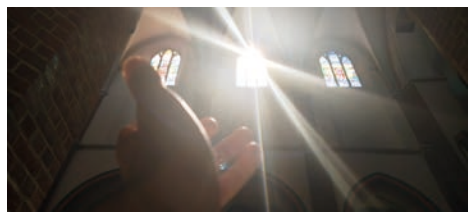
Mše svatě se kromě nás, poutníků z plzeňské diecéze, zúčastní také Češi z Říma, bohoslovci a pozvaní velvyslanci a diplomaté. Na závěr půjdou všichni účastníci v průvodu k oltáři sv. Václava. Hudební doprovod zajistí náš katedrální regenschori M. Mu Aleš Nosek a sbor z Církevního gymnázia v Plzni.

Podrobnější program s cenovou nabídkou, možnostmi dopravy (letecky, autobusem) a způsoby přihlašování bude zveřejněn na webových stránkách biskupství od 15. října 2025.

Na pouť se můžete vydat také individuálně po vlastní ose, a pak se jednoduše připojíte k ostatním, kteří pojedou organizovanou dopravou.

1. místo: Kateřina Fořtová

2. místo: Giuseppe Sestani

Vítězný snímek sestry Salome.

Při procházce jsem potkala šneka. Byl krásný, veliký s majestátnou ulitou a zaníceně se plazil vpřed.

Věděl přesně, kam míří a svou veškerou energii namířil ke svému cíli. Pomalu a jistě se k němu přibližoval.

A vůbec mu nevádí, že jde „pomalu a jistě“.

Díky šneku, za tu důležitou připomínku. Jdeš stále dopředu, sebevědomě, i s tím vším. co si neseš.

Nezáleží na tom, jakou rychlostí. Směr vpřed je pořád směr vpřed.

3. místo: Martin Kratochvíl

Teologické okénko

Já jsem chléb života

(Jan 6,35) Vlastimil Kadlec, OMI

V letošním roce se v této rubrice věnujeme místům v Písmu, kde od Ježíše zaznělo Já jsem ... (cesta, pravda, ...). Odkazujeme tím k diecéznímu mottu na rok 2025 „Já jsem ta cesta“ (Jan 14, 6). V jednotlivých zamyšleních nám budou tyto Ježíšovy výroky představovat kněží plzeňské diecéze.

„Já jsem světlo, já jsem vinný kmen, já jsem dveře, já jsem cesta, já jsem pravda, já jsem život, já jsem dobrý pastýř, já jsem...“ Kristus se v evangeliu ztotožňuje s mnoha věcmi. On je totiž opravdu jejich „podstatou“, on je jejich počátkem: *„V něm bylo stvořeno*

všechno na nebi i na zemi, (svět) viditelný i neviditelný (...). Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho“ (Kol 1,16) a on je také jejich „koncem“, naplněním: *„... až se naplní čas pro dílo spásy: že (Otec) sjednotí /doslova: zrekapituluje/ v Kristu vše, co je na nebi i na*

zemi.“ (Ef 1,10) Pravá identita všech věcí, tedy to, čím všechno, co je, opravdu je, se nachází jen v Kristu. Když něco projde Kristem, stane se součástí Krista a vrátí se k nám jako Kristus. A to přece známe z eucharistie: „*Já jsem chléb života.*“ (Jan 6,35)

Ale proto, abychom se skrze všechno, s čím se ve všedním životě setkáváme, setkávali s Kristem, potřebujeme „vidět“, potřebujeme kontemplativní pohled, který umožňuje správné poznání v Duchu, duchovní poznání. A poznání je v Bibli možné pouze účastí na poznávaném, pouze sjednocením s poznávaným: „Abrahám poznal Sárú“.

V duchovním životě jde tedy o to být sjednocen s Kristem, stát se Kristem. Ale toto pojetí života jako ztotožnění mého lidství s Kristovým tělem, to, že jeho lidství se opravdu stává mým a mé lidství se opravdu stává skutečnou částí jeho lidství, nám často chybí. Stejně jako lidem v Janově 6. kapitole, může i nám Ježíš říct: „*Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů.*“ (Jan 6,26)

I já hledám Krista, protože se zrovna potřebuju přimluvit za zdraví někoho blízkého nebo protože moje dcera má před maturitou. Jednoduše, mám obvykle nějakou potřebu, tak se rychle pomodlím, aby mi Kristus dal to nebo ono, nebo aby udělal to či ono, ale ne, aby skrze to došlo k něčemu mezi mnou a jím. Jistě, budu mu vděčný, když mi tu potřebu naplní, ale to ještě neznamená, že jsem s ním jedno.

Pro nasycené davy je Kristus odpovědí na jejich potřebu. Ale on jim řekne: „*Usilujte o pokrm, který zůstává k věčnému životu.*“ (Jan 6,27) Aha... Takže... „*Co máme dělat?*“ (Jan 6,28) Už zase: Co je třeba dělat? A tak se Kristus stává chlebem, pokrmem, protože je jasné, že jediným způsobem, jak jsme schopni pochopit a uskutečnit sjednocení, je, že ho budeme jíst. A pak nás postupně přivádí k tomu, že to, co jíme, je ve skutečnosti jeho lidství, tedy jeho způsob života, způsob, jak lidství žije Boží Syn: tedy sebedarování Otci a člověku, láska. On je chléb života, toho pravého, věčného, protože láska je to jediné, co nepomíjí. (srov. 1Kor 13,8) A jen tímto „přijímáním“ se stáváme lidmi podle Boha, tedy těmi, kterými máme být.

A ve eucharistii se děje právě tohle: na chléb, plod naší práce, sestoupí Duch svatý a ten, jak by řekl sv. Bazil ve svých eucharistických modlitbách, *zjeví, ukáže* Krista. Pokrm se stává Kristovým tělem, synovským životem, který jíme. A to je naše radikální proměna, protože začínáme žít jako synové, a tudíž *zjevujeme* Otce. Žádné jiné úsilí z nás syny a dcery neudělá.

Pastorační centrum informuje

V rubrice Pastorační informuje budeme postupně představovat jednotlivé (nové i „starší“) členy Pastoračního centra i členy Diecézního pastoračního týmu. První rozhovor přinášíme s **Helenou Johnovou**, vedoucí oddělení Pastorační centrum a koordinátorkou Diecézního pastoračního týmu.

Prosím krátce se nám představ. Odkud jsi? Co tě formovalo?

Pocházím z východních Čech, z České Třebové. Je to město železničářů, takže má svůj zvláštní charakter. Z toho důvodu i ta farnost, ve které jsem 22 let následně pracovala jako pastorační asistentka, je nějakým způsobem specifická. Proto jsme vždycky říkali, že není problém tam cokoliv změnit, ale problém nastává ve chvíli, kdy tam chcete zavést tradici. Protože nádražáci pracují na směny a žijí nepravidelným životem, změna patří do jejich životního stylu. Dát něčemu pevnou podobu, je proto horší. To je takový charakter místa, ze kterého přicházím.

Jinak pocházím z rodiny, kde nás je pět dětí. Já jsem čtvrtá, mám dva bratry a dvě sestry. Vystudovala jsem pedagogickou fakultu, učí-

telství pro první stupeň, a také teologickou fakultu. Poté jsem na tři roky odjela do Francie, do evangelizační školy Jeunesse Lumiere.

Jak ses ke studiu ve Francii dostala?

Po skončení studia na pedagogické fakultě jsem vnímala, že jako mladý člověk na začátku svého produktivního života chci a potřebuji více zakořenit v Bohu. Měla jsem touhu na jeden rok odejít někam do ústraní a věnovat ho jenom Jemu. Zároveň jsem ale věděla, že nemám povolání vstoupit do některého z řádů nebo kongregací, a v našich podmínkách jsem neviděla, kde jinde by člověk mohl takový rok strávit.

Pak se ke mně skrze kněze v naší farnosti dostala knížka, která představovala nové komunity ve Francii. Z pestré nabídky jsme spolu s jednou

kamarádkou vybraly několik možností, kam bych mohla směřovat. V té době jsem neuměla francouzsky, a k těm komunitám jsem měla přeložených jen pár základních informací. Mně utkvělo právě Jeunesse Lumiere, netuším vůbec čím nebo proč. Každopádně jsem s pomocí jednoho člověka napsala pár vět ve francouzštině na toto místo. Odkázali mě na někoho, kdo už tam z Čech byl. Takže jsem se s ním setkala, abychom si o Jeunesse Lumiere popovídali. Během toho rozhovoru jsem nenarazila na nic, co by mi nějak vadilo, a tak jsem si říkala: „Proč ne, zkusím to.“ Vnímala jsem, že mi to Bůh posílá do cesty. Vůbec jsem ale neuměla francouzsky a ani jsem nevěděla, co od Francie nebo evangelizační školy čekat. Tím nejdůležitější pro mě byl ale fakt, že budu mít rok pro Boha.

Co pojem evangelizační škola znamená? Jak bys našim čtenářům přiblížila to, co jsi ve Francii absolvovala?

Na jednu stranu je škola trochu zavádějící název. Možná bychom mohli říct spíš centrum života z víry. Na druhou stranu ale

škola vystihuje skutečnost, že člověk se tam něčemu učí.

Ten rok je určený pro mladé lidi mezi 18 a 30 lety, aby mohli najít sami sebe, svůj vztah s Bohem, svoje osobní povolání a zároveň aby svou víru sdíleli s druhými. Jak v rámci společenství, tak v rámci misí, na které se odtamtud jezdí. A protože náš zakladatel (zakladatel Jeunesse Lumiere, pozn. redakce), pater Daniel Ange, je původem benediktin, tak se to samozřejmě promítlo do rytmu, který jsme žili.

My jsme většinou dva měsíce žili v domě, který je na samotě – tam jsme se modlili, sdíleli, vzdělávali se a pracovali. Pak jsme na dva týdny odjeli na misie. Jezdilo se do škol a do farností po celém světě, nejen po Francii. Záleželo, kam nás pozvali. Takhle se to během roku opakovalo třikrát.

Jak probíhal tedy tvůj první rok ve Francii? Splnilo se tvoje očekávání, se kterým jsi tam jela?

Do Francie jsem odjela už tři měsíce před začátkem formačního roku, abych se naučila francouzsky.

Já mám moc ráda slova jednoho žalmu: „Svět Bohu své cesty, a on ti dá...“ v ekumenickém překladu je, „...po čem touží tvé srdce“, a v jeruzalemské Bibli, „...a on ti dá víc, než po čem touží tvé srdce“. A mně se líbí víc ten jeruzalemský překlad, protože přesně vystihuje to, co se mi stalo. Moje srdce toužilo po jednom roku, který jsem chtěla dát Bohu, a on mi dal víc, než po čem moje srdce toužilo – dal mi tři roky.

A byly to tři roky, které mě opravdu zformovaly. Když jsem po těch třech letech dávala svědectví, říkala jsem, že to byly tři roky jako tři růžence: radostný, bolestný a slavný.

Ten první byl radostný. Člověk se ocitl v komunitě lidí z celého světa, všech možných zaměření a růzností, ale společně jsme hluboce prožívali víru.

Druhý rok mě Pán Bůh opracovával opravdu až na dřevě. Bylo to jak po lidské, tak po duchovní stránce, hodně bolestivé, šlo to opravdu do hloubky.

No a ten třetí rok byl slavný, rány se hojily a všechno se to tak nějak usazovalo. Takže opravdu mi Pán Bůh dal mnohem víc, než po čem jsem toužila.

Po třech letech ses tedy z Francie vrátila zpátky do Čech? Čtělo se ti vůbec vracet?

Po návratu do Čech jsem už toužila, protože jsem si uvědomila, že zůstat ve Francii, není moje cesta. Vnímala jsem, že ta mentalita je přece jenom trošku jiná a cítila jsem se být povolána zpátky do Čech. Za návrat jsem tedy byla ráda, ale je pravda, že první půlrok jsem si musela překládat slova z francouzštiny do češtiny. Ale jinak to pro mě byly dva různé světy. Když jsem byla ve Francii, tak jsem byla tam a Čechy pro mě neexistovaly. A když jsem se vrátila, tak jsem zase už byla ve své farnosti mezi svými a byla jsem tam s nimi a pro ně.

To je asi jedna velká Boží milost, kterou v životě pociťuji, že ať jsem kdekoli, jsem tam naplno. Mé srdce v tu chvíli netouží po ničem jiném.

Kdy během tady té cesty, kterou popisuješ, postupně „uzrálo“ tvé životní povolání?

To souvisí s mým celkovým životním svědectvím. Vyrostla jsem v křesťanské rodině, ale asi jako každý jsem si musela v jednu chvíli říct: „Věřím nebo nevěřím.“ Takže někdy kolem 13. roku jsem si řekla: „Ano, já budu věřit tomu, čemu věří i moji rodiče.“ K tomuto rozhodnutí mě přivedlo přesvědčení, že svět přece nemohl vzniknout jen tak z ničeho. Kolem 20 let jsem vnímala, že Pán Bůh je, já to uznávám, vyznávám, snažím se žít podle desatera, ze svátostí apod., ale že mi to nestačí.

Začala jsem studovat teologii, protože jsem chtěla Boha poznat víc. Ale narážela jsem na to, že moje síly jsou malé, slabé a že ať se snažím sebe víc, je pro mě Pán Bůh pořád nějakou abstraktní veličinou. Uvědomovala jsem si, že moje víra je zatím jen rozumová a že se s Ním potřebuji setkat i v srdci. Tak začala moje cesta k druhému obrácení. Tehdy se veškerá moje modlitba zredukovala na slova: „Pane Bože, vím, že jsi, tak se mě dotkni. Dej se mi nějak poznat.“

To trvalo asi dva roky a potom došlo k osobnímu setkání, které bylo díky semináři duchovní obnovy v Duchu svatém od Sieverse. To osobní setkání bylo skrze slova z Izajáše, kde se píše: „...tak jako déšť nepadá z nebe bez užitku, tak mé slovo se ke mně nevrátí bez užitku“. Četla jsem tuhle část z Bible v uličce přeplněného vlaku a vnímala jsem, jak vedle mě stojí Bůh a říká tato slova. Toto osobní setkání s Bohem se potom prohlubovalo a za nějakou dobu přišlo intenzivní hledání, kam dál. Říkala jsem Bohu: „Bože, tady jsem, ráda bych věděla, kde je moje cesta, kde budu šťastná. Myslím, že to je i v tvém zájmu, abych věděla, kam dál, protože abych se někde plácala, hledala...to nemá cenu.“ Žila jsem pak nějakou dobu v očekávání, co mi řekne. Asi po dvou měsících jsem během jedné bohoslužby po přijímání prožila mimořádné setkání, kdy opravdu Ježíš přišel a pozval mě

na cestu s Ním. Co na takové pozvání člověk řekne? Řekne ano! A bylo to ano, které bylo jednou pro vždy.

Takže jsi kývla na Boží nabídku. To je krásné! Jak tohle kývnutí vypadá v reálném životě?

Necítila jsem povolání do žádného řádu, pro mě to bylo pozvání do osobního vztahu s Bohem, které bylo naprosto konkrétní. Bylo mi tedy jasné, že nebudu žít v rodině, ale osobně se zasvětit Bohu. Necítila jsem ale, že by mě zval někam dál, do nějaké komunity nebo společenství.

Tohle povolání jsem dostala v září 95 a s ním byla spojená i touha po zakořenění. Následně během roku přišla možnost evangelizační školy. Měsíc před odletem do Francie jsem tedy skládala takové soukromé sliby. A během studia mě Bůh opracoval a zformoval jako tu hlínu a následně mě poslal zpět do mé rodné farnosti, kde jsem 22 let pracovala jako pastorační asistentka.

Jak ses ale z České Třebové dostala k nám do Plzně, a navíc rovnou k nám na pastorační?

Vlastně mě sem přivedla synoda 😊. Dozvěděla jsem se, že u vás probíhá diecézní synoda, a protože církev je moje rodina, domluvila jsem si s biskupem Tomášem schůzku, na které jsem

se vyptávala na podrobnosti celého synodního procesu. Během toho hovoru zazněla z jeho strany nabídka spolupráce, přihlásila jsem se tedy do výběrového řízení na vedoucí Pastoračního centra, které dopadlo tak, že jsem tady. A jsem zde také jako koordinátorka nově vzniklého Pastoračního týmu.

V čem vnímáš rozdíl mezi královéhradeckou a plzeňskou diecézí? A v čem naopak podobnosti?

Podobnost je v tom, že všude žijí lidé, kteří mají podobné radosti i starosti, takže ať jsme ve východních nebo západních Čechách, ve Francii nebo kdekoli v světě, tohle je všude stejné. A rozdíly? Jeden rozdíl mě ale překvapil. A to je opravdu velká oddělenost Karlovarského a Plzeňského kraje. Královéhradecká diecéze je taky ze dvou hlavních velkých krajů – Pardubického a Královéhradeckého. Ale to rozdělení tam není tak výrazné. V tomto tedy vidím něco specifického.

Co bys chtěla na závěr vzkázat našim čtenářům?

Že Pán Bůh je skvělý! Nebojte se mu odevzdat, protože Pán je s každým a každého doprovází na té cestě, po které jde.

Za rozhovor děkuje **Eliška Popelková**

Dolní Bělá | kostel a fara

**misijní
štrúdlování 2025**

19. říjen 2025

14:30 eucharistie
(nejen) pro rodiny s dětmi

dražba sladkostí ve prospěch misí

soutěž o nejlepší marmeládu
(dětská odborná porota)

Poutní místa a místa zvláštní zbožnosti plzeňské diecéze

Lidé od pradávna podnikají cesty, jejichž cílem je nejen poznat okolní svět, ale i vnitřně se obohatit. Dějiny poutí a putování se datují od nejstarších dob, stačí prolistovat Starý zákon. Prvotními cíli křesťanských poutí byla svatá místa, kde se nějakým způsobem projevila Boží přítomnost nebo byl pohřben nějaký svatý (Jeruzalém, Řím, Compostela apod.). Ne všichni ovšem mohli podnikat poutě do dalekých zemí. Proto se poutní místa a putování k nim přenášela do bližších krajů.

„Západní Čechy lze bez nadsázky nazvat druhou „Svatou zemí“, co se týče počtu poutních kostelů, kaplí a v nich uctívaných milostných soch a obrazů“. (Jan Royt)

A tak vítajte v novém seriálu Zpravodaje plzeňské diecéze, který bude na svých stránkách postupně představovat jednotlivá poutní místa a místa zvláštní zbožnosti v diecézi. Autorův dlouhodobý odborný výzkum církevních dějin odhaluje, jak rozmanitá a široká je

problematika tohoto bádání, které ještě není zdaleka u konce.

Legends a místní pověsti nám určují místa spojená s činností světců putujících dávnou krajinou západu Čech. V jižní části diecéze jsou spojena především s úctou ke sv. Vojtěchu (jedná se o desítky míst, například Milavče, Poleň, Planiny, Vejprnice.), ale i například sv. Wolfgangu (například Bolfánek, Zelená Lhota, Bor). Úctou k poustevníkům, především bl. Kolomanovi je prodchnut klášter v Pivoni a jeho okolí.

Ze starobylých kultů musíme zdůraznit především mariánský kult. Uctívány byly slavné středověké sochy Panny Marie v Chlumu Svaté Maří, Plzni, Seči, Loučimi, Hartenberku, Nicově, Domažlicích, Kladrubech, Záchlumí, Zbiroze, Rokycanech, Kolovči, Horním Slavkově, Týnci, Starém Plzenci, Chotěšově apod.

Středověká sousoší Zvěstování Panně Marii z Mariánské Týnice a sousoší Korunování Panny Marie z Lozy patří mezi zobrazení mariánských narativních scén a jsou téměř ojedinělá v kontextu mariánské úcty celých Čech. Zajímavostí

je i hojná existence středověkých mariánských soch neznámého osudu, jež nesou úpravy z důvodu jejich kultu. Středověké mariánské obrazy reprezentuje například Poleňská a Svojšínská Madona.

Rozšířená byla i úcta ke středověkým světcům sochám a obrazům, nejvíce ke sv. Anně, například v Sedlci, Svaté Anně u Horšovského Týna, Svaté Anně u Plané, ... Svatá Barbora byla uctívána v Přešticích, Manětíně, Plané nade Mží či ve Svaté Barboře u Radnic. Ze starobylých světeckých kultů musíme zmínit sv. Jakuba uctívaného ve Sněžné, sv. Linharta v Bohuslavi, sv. Bartoloměje ve Volduchách, sv. Josefa v Seči, sv. Markétu v Kynžvartě, ct. Vojslavu v Chotěšově apod. Centrem úcty k bl. Hroznatovi, patronovi diecéze, je známé poutní místo v Teplé.

Doba baroka přinesla v našem prostředí uctívání milostných soch, obrazů, ostatků svatých, studánek s léčivou vodou či míst zjevení. Milostné obrazy a sochy tvoří v katolické církvi specifickou skupinu, která je hierarchicky vyzdvížena nad ostatní a požívá velké důvěry

Lesní kaple s malbou sv. Vojtěcha na Ticholovci. Foto L. Krčmář.

věřících. V našem prostředí byl nejrozšířenější mariánský kult. Poutní místa vznikala nejčastěji jako důsledek zázračných projevů, uzdravení či záchrany života. Motivem putování procesí i jednotlivců na poutní místa byla víra ve vyslyšení proseb (potřebný déšť, ochrana proti moru apod.), víra v uzdravení nebo poděkování za Boží pomoc. Často zřejmě navazovala na starší poutní tradici, protože řada milostných soch z poutních míst na popisovaném území je, jak již víme, středověkého původu.

Na území dnešní plzeňské diecéze bylo v úctě několik mariánských soch a obrazů, jejichž význam překročil hranice regionu a která byla předlohou pro další uctívané kopie (Panna Maria Klatovská, Panna Maria Chlumská, Pieta Přeštická, Panna Maria Loučimská apod.).

Samozřejmě byla projevována úcta i k tradičnějším mariánským zpodobněním. Největší oblibě se těšila především Panna Marie Pomocná. Četnost kopií jejího milostného obrazu a kaplí nesoucích její jméno je v plzeňské diecézi velmi výrazná. Nejznámější byl obraz ve Skocích. Z velkého množství kaplí a kopií obrazu Panny Marie Pomocné v plzeňské diecézi je možné uvést významnější příklady, které se nachází či nacházely v Bečově nad Teplou, Blovicích, Částkově apod.

Již zmiňovaný obraz Panny Marie Kojící Klatovské (verze obrazu z italského Re) získal uctívané kopie v Bochově, Kapličce, Kladrubech či Žluticích. Významnější devoční kopie obrazu Panny Marie Klatovské bývaly (nebo dodnes jsou) na řadě dalších míst v diecézi. Další obrazy zdobí desítky kostelů a kaplí po celém území diecéze i mimo ni. Rovněž zmiňovaná Pieta Přeštická má svoji neméně slavnou uctívanou kopii ve Stříbře.

Nesmíme zapomenout i na nejstarší mariánské obrazy, byzantské ikony, které jsou opředeny rozmanitými legendami. Například Matka Boží Svatotomská měla svoji kopii ve Žluticích, Matka Boží Čenstochovská byla v úctě v Doupově, kopie obrazu známe i z dalších míst (Bor, Černošín,

Socha Panny Marie Chlumské (nejstarší uctívaná socha v diecézi) v kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Maří Magdaleny v Chlumu Svaté Maří. Foto L. Krčmář.

Hrobek, Mariánské Lázně). Obraz Matky Boží Piekarské známe z Přeštic či Tachova.

Úcta k obrazům Svaté Trojice byla prokazována v Mnichově či Světcích. Pražské Jezulátko bylo a je vystaveno v řadě kostelů a kaplí, uctíváno bylo především v Plzni. Kristovo utrpení nám připomíná socha Trpitele ve Štěnovicích a dále pak na severu diecéze sochy Bičovaného Krista (Wies, Žihle, Chodová Planá, Zadní Chodov). Kříž s Ukřižovaným byl v úctě ve známém poutním místě na Křížovém vrchu, další místa kultu známe z Dolního Žandova, Staňkova či Tachova.

Baroko přineslo samozřejmě i hojnou úctu k řadě světců. Kromě již zmiňovaných soch ze středověku to byla úcta k sv. Anně ve Svaté Anně u Všerub, Svaté Anně u Pořejova, Svaté Anně u Pelhřimova či Svaté Anně u Pernolce. Úcta se chovala také k sv. Apoleně ve Vidicích, k sv. Barboře ve Spáleném Poříčí, k sv. Františkovi ve Zvíkovci, k sv. Janu Křtiteli ve Vysoké, k sv. Maří Magdaleně v Druztové, k sv. Mikuláši v Blížejově, k sv. Petrovi v Dolanech či Horšovském Týně.

Doba baroka přinesla i zvýšenou úctu k ostatkům svatých, například v Rabštejně nad Střelou, Pivoni, Domažlicích či Chotěšově.

Na řadě míst známe i zbožné působení poustevníků. Projevem intenzivnější zbožnosti doby baroka jsou i rozličná náboženská bratrstva. Barokní (ale i pozdější) zbožnost by nebyla úplná, kdyby nebyly zmíněny studánky a prameny, které dávaly svou léčivou schopností věhlas řadě poutních míst i lokálním místům zvláštní zbožnosti (například Dobrá Voda u Dražanova, Dobrá Voda u Pocínovic, Svatá Apolena, Šipín, Těchlovice, Letiny, Svatá Barbora u Nebílov, Manětín, Všeruby, Milavče či Lhota pod Radčem)

Specifickou skupinou jsou i morové, mariánské, trojiční a světecké sloupy. Mariánské sloupy často nesli i místní uctívanou sochu (Plzeň, Rokycany).

Vzpomenout musíme i křížové cesty, jako součást poutního místa i samostatně se vinoucí krajinou.

Po útlumu způsobeném náboženskými reformami Josefa II. krajina poutníky opět ožila a část tradičních poutních míst se znovu probudila k životu. Vznikala i místa zcela nová či s novou tradicí. V nebyvalé míře se rozšířil především kult Panny Marie Lurdské. Mezi nejznámější místa připomínající lurdské zjevení patří Dobrá Voda u Pocínovic, Horšovský Týn, Konstantinovy Lázně či Staňkov. Zjevení Panny Marie se stalo základem pro vznik několika místních poutních míst (například Zelené či Libákovice). Pro jižní Plzeňsko byl specifický kult sv. Filomeny.

Tento výčet není zdaleka úplný, řada míst byla proslulá jinou další zvýšenou zbožností.

Radikální změna přichází po roce 1948. Jen několik málo poutních míst alespoň živořilo. Po roce 1989 sice dochází na řadě míst k obnově poutní tradice, ale jen v intenzitě příznačné pro dnešní dobu na západě Čech. Obrovský negativní dopad mělo odsunutí původního německého obyvatelstva a nesmíme zapomenout i na vlnu krádeží cenného kostelního vybavení v 90. letech 20. století.

Naše putování po poutních místech na území dnešní plzeňské diecéze bude obsahovat oficiální poutní místa uznaná církví, zahrne rovněž tzv. místa zvláštní zbožnosti, tedy především ta, kde je tradováno mimořádné Boží působení, na které věřící následně reagovali poutěmi, procesími a jinými projevy zvláštní zbožnosti a úcty. Zvláštní zbožnost jistě vyvolávaly i kopie nejrozumnějších zázračných obrazů a soch. Prostředím s vyšší intenzitou zbožnosti byly rovněž poustevny a barokní náboženská bratrstva.

Nebudou zde uvedeny kaple, kapličky a křížky, ke kterým sice často chodila místní prosebná či liturgická procesí během roku, ale chybí jim náboj oné zvláštní a mimořádné zbožnosti. Od pojmu poutě musíme odlišit i běžnou církevní slavnost konanou téměř při každém kostele či kapli na památku patrocinia (zasvěcení) nebo posvěcení kostela (posvěcení). Zároveň je třeba důsledně rozlišovat duchovní pout' od poutí zábavných, které však bývaly, a často ještě jsou, součástí původních církevních poutí.

V obsahu jednotlivých článků bude kladen důraz především na poznání, jak bylo ono místo zasaženo Boží milostí, od legend až po fakta o přicházejících poutnících a samozřejmě budou zmíněny obrazy či sochy, kterým byla úcta projevována.

Mgr. Luděk Krčmář

Církevní historik

Vedoucí oddělení novějších dějin
Západočeského muzea v Plzni

Karmelitánské nakladatelství informuje

karmelitánské
nakladatelství

Bc. Tereza Pošvec Matyášová

Ve středu 1. 10. 2025 pořádáme přednášku prof. Pavla Hoška Ph.D. na téma jeho nové knihy „Kde vítězí láska, tam se děje Bůh“ (vydalo Karmelitánské nakladatelství). Přednáška proběhne v přízemí plzeňského biskupství.

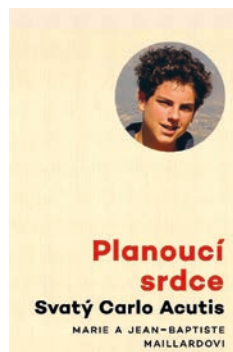
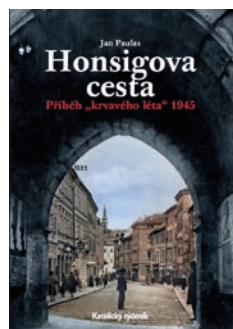
Knižní novinky a dotisky 2025

Honsigova cesta

Jan Paulas

Katolický týdeník

Pátrání po obětech „krvavého léta“ 1945 přivádí pražského studenta na Vysočinu. Zapadá ale tragický příběh posledního německého faráře v Jihlavě do jeho diplomové práce? Byl skutečně obětí, či kolaborantem? Mohou ještě žít ti, co tenkrát stříleli? Co se odehrálo na kostelní věži? A jaké tajemství skrývá jedna fotografie? Studijní výlet se nečekaně mění v detektivní pátrání po docela jiné události a vede k poznání, jak naše minulost ovlivňuje naši přítomnost.

Planoucí srdce

Svatý Carlo Acutis

Marie a Jean-Baptiste Maillardovi

Doron

Kniha manželů Maillardových je výjimečná tím, že obsahuje nejen všechny důležité momenty Carlova života, ale i začátky jeho nebeského

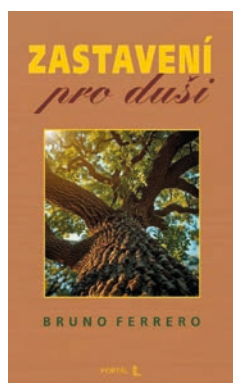
Nepřehlédněte informace Karmelitánského knihkupectví

Prodejní doba říjen 2025:

Po	8:30–12:00, 12:45–16:30
Út	9:00–12:00, 12:45–17:00
St	9:00–12:00, 12:45–17:00
Čt	9:00–12:00, 12:45–17:00
Pá	8:30–12:00, 12:45–16:00
So, Ne	zavřeno

Provoz prodejny a aktuální novinky z Karmelitánského knihkupectví Plzeň můžete sledovat i na Facebooku nebo na webovém portálu eshop.cirkev.cz.

působení: zahrnuje příběhy velkého množství lidí, kteří díky němu našli víru v Krista, zažili tělesné uzdravení nebo osvobození od závislosti. Pro mnohé je tento současný světec mocným povzbuzením, aby podle jeho vzoru zatoužili nepromarnit své životy a přinášet ovoce pro věčnost. Z předmluvy Antonie Salzano Acutis, Carlovy maminky: Lidé se mě často ptají: „Jaké to je, mít kanonizovaného syna?“ Vždycky mám chuť odpovědět, že nejdůležitější je, aby se každý z nás stal svatým a stejně jako Carlo si zamiloval Pána Ježíše, Boží slovo, Pannu Marii a svátosti. A v tom zřejmě spočívá i jeho poslání v nebi: udělat všechno pro to, abychom i my po jeho vzoru milovali Ježíše v Eucharistii.

Zastavení pro duši

Bruno Ferrero
Portál, s.r.o.

Každý člověk občas potřebuje zastavit a vydechnout, stejně jako jeho duše. Právě k tomu slouží krátké příběhy pro duši Bruna Ferrera, jejichž jubilejní 25. svazek zde předkládáme. Opět potěší svou vlídností a povzbudí svou moudrostí a vhledem od tajemství lidské duše a života.

Papež Lev XIV.

Příběh nového papeže a výzvy, kterým bude muset čelit
Saverio Gaeta
Logos s.r.o.

V 18:05 dne 8. května 2025 vystoupil z komína Sixtinské kaple tradiční bílý dým, který světu oznamoval volbu nového papeže. Nástupcem papeže Františka se stal Američan Robert Francis Prevost – papež Lev XIV. Kdo je muž, který pod jménem Lev XIV. povede v nadcházejících letech katolickou církev? Jaké etapy ho dovedly na Petrův trůn? Známy a uznávaný novinář Saverio Gaeta vytváří první komplexní portrét „papeže globalizace“. Nového papeže čeká nelehký úkol ujmout se mnoha „zahájených procesů“: budoucnost církve závisí i na těchto výzvách, které Gaeta analyzoval s velkou přesností. Je to poslání, které Lev XIV. přijal se závazkem vrátit katolickou církev k tomu, aby se stala „archou spásy, která pluje vlnami dějin, majákem, který osvětluje noci světa“.

Z diáře emeritního biskupa Františka

10/25

Biskupa Františka můžete v říjnu potkat buď v Karlových Varech-Rybářích na některé ze mší svatých, nebo na některých charitních akcích.

Věnujte svým dětem a vnoučatům časopis, který jim chce být nablízku a pomáhat jim hledat správné životní hodnoty.

Kardinál Tomáš Špidlík: „Život je příliš krátký na to, abychom četli jen dobré knihy. Musíme si najít ty nejlepší, tedy především ty, z nichž čerpáme Boží moudrost.“ Nezbeda i Cvrček chtějí být právě takovými tiskovinami, které mladým čtenářům ukazují Boží moudrost na přirozené dobrých věcech, jež mohou formovat jejich život, vztahy i viru.

Křesťanský časopis pro děti školního věku

Vychází od roku 1992.

Najdete zde například: rozhovory se známými i méně známými lidmi, komiksy (životopisy svatých, Otík, Kamarádi), příběhy a povídky, humor, stranu pro bystré hlavy, rubriky z kultury a dějin, životní osudy lidí, kteří nám mohou být vzorem, zajímavosti z přírody i techniky, povídání o událostech v církevním roce

Křesťanský časopis pro předškolní děti

Vychází od roku 2010.

Prostřednictvím čtení, různých her a tvořivých vystřihovánek mohou rodiče se svými dětmi prožívat vztah s Bohem.

Časopisy vycházejí za podpory Arcibiskupství olomouckého.

Nezbeda

Nechejte si zaslat zdarma ukázkový časopis.

CVRČEK

Divadelní 3242
760 01 Zlín
info@casopisnezbeda.cz
www.casopisnezbeda.cz
739 344 031
739 380 836 (předplatné)

Titulní fotografie: Soňa Pikrtová. Další fotografie: Václav Beneš, Jiří Strašek, Martina Matějková, archiv DCM, archiv Pastoračního centra, Marek Rošík, archivy farností.

Vážení čtenáři, vítáme také vaše obrazové a textové příspěvky do zpravodaje, které můžete posílat na adresu zpravodaj@bip.cz nebo poštou (nám. Republiky 35, Plzeň, Plzeň, 301 00).
Web plzeňské diecéze: www.bip.cz.
Těšíme se na vaše příspěvky.

CURRY S JANITHEM

Vaření po srilansku a ještě mnohem víc

Podzimní setkání

Sklizeň vděčnosti

- 4. října 2025
- Dolní Bělá
- od 9.00 h
- Téma: Vděčnost a sdílení
- Zahřívací kari a společné stolování

Zimní setkání

Koření radosti

- 10. ledna 2026
- Kralovice
- od 9.00 h
- Téma: Světlo v temnotě
- Sytá a kořeněná jídla, která zahřejí

Letní setkání

Ostrovní slunce

- 13. června 2026
- Kralovice
- od 9.00 h
- Téma: Oslava a radost
- Tropické ovoce, osvěžující chutě, letní atmosféra

Jarní setkání

Nový život, nové chutě

- 11. dubna 2026
- Dolní Bělá
- od 9.00 h
- Téma: Obnova a naděje
- Čerstvá zelenina, lehká jídla, barevné pokrmy

Přihlášky do 25. září 2025

janith@oblaticz

Počet účastníků je omezený.

Z diáře biskupa Tomáše

10/25

4. 10. Úterý, komentovaná mše

5. 10. Aš, mše sv. s biřmováním

7. 10. Chlum sv. Máří, kněžský den

16. 10. Plzeň, ekonomická rada diecéze

18. 10. Plzeň, katedrála sv. Bartoloměje, mše svatá s ICMM

19. 10. Domažlice, arciděkanský kostel, mše sv. s biřmováním

19. 10. Vochov, žehnání kaple

Zpravodaj plzeňské diecéze

vydává 1× měsíčně Biskupství plzeňské

nám. Republiky 35, 301 14 Plzeň

Odpovědný redaktor: Eliška Popelková – zpravodaj@bip.cz

Evidenční číslo MK ČR E22167

Redakce si vyhrazuje právo upravovat zaslané příspěvky.

Tiskne MK-tisk Plzeň.

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 9. 2025

Uzávěrka příštího čísla: 15. 10. 2025